

Κυριακή της Ορθοδοξίας και Β' Κατανυκτικός Εσπερινός στην Κόρινθο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κορίνθου, Σικυώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους

Με την δέουσα Εκκλησιαστική τάξη αλλά και με Βυζαντινή μεγαλοπρέπεια εορτάστηκε η Κυριακή της Ορθοδοξίας, στις 9 Μαρτίου 2025, στον Καθεδρικό Ι. Ναό του Αποστόλου Παύλου στην Κόρινθο.

Την Πανηγυρική Θ. Λειτουργία τέλεσε, με την ευλογία του Σεβ. Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Διονυσίου, στην οποία και παρέστη συμπροσευχόμενος, ο Θεοφιλέστατος Πρωτοσύγκελλος της Ι. Μητροπόλεως Επίσκοπος Κεγχρεών κ. Αγάπιος πλαισιούμενος από τον Ιεροκήρυκα της Ι. Μητροπόλεως μας Πανοσ. Αρχιμ. π. Άνθιμο Παπαλεξόπουλο, τους Ιερείς του Ναού Πανοσ. Αρχιμ. π. Δαμασκηνό

Γεννηματά, Αιδεσ. Πρωτ/ρους π. Γρηγόριο Θεοδώρου, συνταξιούχο Κληρικό της Ι. Μητροπόλεως μας, π. Παναγιώτη Μαυραγάνη, π. Αθανάσιο Κοντογιάννη και τους Διακόνους π. Χρήστο Χίλια και π. Άγγελο Σαλάτα.

Πλήθος Πιστών προσήλθαν για να συνεορτάσουν αυτή την μεγάλη ημέρα της Ορθοδοξίας μας μεταξύ των οποίων ο Αντιπεριφερειάρχης Π. Ε. Κορινθίας κ. Αναστάσιος Γκιολής, ο οποίος απήγγειλε το «Σύμβολο της Πίστεως» και ο Δήμαρχος Κορινθίων κ. Νικόλαος Σταυρέλης, ο οποίος απήγγειλε την «Κυριακή Προσευχή», ο Αντιδήμαρχος κ. Ευάγγελος Παπαϊωάννου και εκπρόσωποι του Στρατού, της Αστυνομίας, του Λιμενικού και λοιπών Αρχών του Τόπου μας.

Τον Θείο λόγο κήρυξε ο Θεοφιλέστατος με αφορμή την ομολογία του Ναθαναήλ· «ῥαββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ» (Ιω. α', 50) και την διαβεβαίωσή Του από τον Ιησού «ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου» (στιχ. 51), κάνοντας λόγο για την αλήθεια ότι ο Ιησούς είναι ο απεσταλμένος του Θεού, ο Μεσσίας, ο Λυτρωτής και Σωτήρας του ανθρωπίνου γένους.

Σύμφωνα δε με τον Απ. Παύλο η Εκκλησία είναι το σώμα του Σωτήρος Χριστού, το ζωντανό Σώμα του ζώντος Θεανθρώπου. Αυτό δε σημαίνει, ότι η Εκκλησία είναι Αυτός ο ἴδιος ο Χριστός, ο Χριστός στο σώμα και μαζί με το σώμα Του. Ο Χριστός

είναι η κεφαλή του σώματος της Εκκλησίας, αλλά και η Απαρχή και το Πλήρωμα αυτού του Σώματος κατά τον ίδιο Απόστολο, αποτελεί δε Αυτή μυστήριο μέγα, «ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ» (Εφεσ. γ', 9).

Η Εκκλησία έχει διπλή ύπαρξη, ουράνιο και επίγειο («ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγότα»), διέγραψε δε την τροχιά Της ἀπὸ τοῦ ουρανοῦ πρὸς τὴν γῆ καὶ ἀπὸ τὴν γῆ πάλι πρὸς τὸν ουρανὸ («καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας»), ὅπου οδηγεῖ τα πιστὰ καὶ ἅγια μέλη Της.

Οι πιστοὶ – μέλη τῆς Εκκλησίας – «γεννώμεθα μὲν διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ Βαπτίσματος, τρεφόμεθα δὲ διὰ τοῦ αἵματος» τῆς Θείας Ευχαριστίας (Ιω. Χρυσ.), ἡ ὁποία Θ. Ευχαριστία εἶναι τὸ κέντρο τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ «ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας», τὸ ὁποῖον Σῶμα «ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει», ὥστε ἡ Εκκλησία νὰ γίνεται μία κοινωνία ἀγάπης. Αυτὴ ἡ ἀγάπη «μακροθυμεῖ, χρηστεύεται ... οὐ ζηλοῖ, οὐ φυσιοῦται ... οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς ... πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει, ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α' Κορ. ιγ', 5-8).

Πρὸ πάντων δε ἐκδηλοῦται αὐτὴ ἡ ἀγάπη μετὰ τὴν «προσευχὴν ἐν Πνεύματι» καὶ στὴν δέηση «περὶ πάντων τῶν ἁγίων» (Ρωμ. η', 27), φθάνουν δε στὸ υψηλότερο δυνατό σημεῖο οἱ προσευχὲς καὶ οἱ δεήσεις στὸ μυστήριο τῆς Θ. Ευχαριστίας, ὅπου

παρευρίσκεται «ὁ τὰς κοινὰς ταύτας καὶ συμφώνως ἡμῖν χαρισάμενος προσευχάς» Ἰησοῦς Χριστός, ὥστε οἱ παριστάμενοι σ' αὐτὴν ἅγιοι Ἄγγελοι νὰ εἶναι περισσότεροι κι ἀπὸ τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουμε. Ἐτσι ἡ πρόσκληση τοῦ Φιλίππου στὸν Ναθαναὴλ «ἔρχου καὶ ἴδε» (στιχ. 47) ἀποτελεῖ πρόσκληση στὸν καθένα μας ὅπως ἐμπειρικά («γεύσασθε καὶ ἴδετε» = δοκιμάστε καὶ σεῖς καὶ τότε θὰ πεισθεῖτε) διαπιστώσουμε «ὅτι χρηστός ὁ Κύριος» (Ψαλμ. λγ', 9).

Στην συνέχεια πραγματοποιήθηκε γύρω ἀπὸ τὸν Ι. Ναὸ καὶ ἐκτὸς τοῦ αὐλείου χώρου, ὑπὸ τὸν παιανισμό τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Κορινθίων καὶ με τὴ συμμετοχὴ Στρατιωτικοῦ Ἀγήματος τῆς Σχολῆς Μηχανικοῦ Λουτρακίου, ἡ Ἱερὰ Λιτάνευση τῶν ἁγίων Εἰκόνων, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Διονυσίου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐτέλεσε στὴν συνέχεια μετὰ τοῦ ἁγίου Κεγχρεῶν κ. Ἀγαπίου τὸ κατ' ἑτος Μνημόσυνο ὑπὲρ ἀναπαύσεως πάντων τῶν κεκοιμημένων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, καθὼς καὶ τῶν Εὐεργετῶν αὐτῆς.

Τὸ ἀπόγευμα στὸν ὡς ἄνω Ι. Ναὸ τελέσθηκε ὁ δεῦτερος Κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Κεγχρεῶν κ. Ἀγάπιου καὶ παρόντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Διονυσίου.

Ὁμιλητὴς, σύμφωνα με τὸ πρόγραμμα, εἶχε ὀρισθεῖ ὁ Εφημέριος τοῦ Καθεδρικοῦ Ι. Ναοῦ Ἀπ. Παύλου Κορίνθου Αἰδεσ. Πρωτ/ρος π. Ἀθανάσιος Κοντογιάννης, ὁ ὁποῖος

και ανέπτυξε το θέμα: «Η αναστήλωση των Ι. Εικόνων ως αφορμή για την προσωπική μας πνευματική αναστήλωση».

Αναφέρθηκε με συντομία στο ιστορικό πλαίσιο της εορτής από την αρχή της εικονομαχικής έριδας μέχρι και το τέλος της με την αποφασιστική συμβολή της Αγίας Θεοδώρας της Αυγούστας. Επεσήμανε για ποιο λόγο ονομάστηκε η πρώτη Κυριακή των Νηστειών «Κυριακή της Ορθοδοξίας», λέγοντας ότι μέσα από τις Ιερές Εικόνες, που χαρακτηρίζονται ως «βίβλοι των αγραμμάτων», καθώς σε αυτές αποτυπώνεται παραστατικά η διδασκαλία της Εκκλησίας μας, εκφράζονται τα δόγματα της Εκκλησίας. Στην συνέχεια αναφέρθηκε στην εικόνα του Θεού, τον άνθρωπο που πλάσθηκε «κατ' εικόνα» επισημαίνοντας ότι, σύμφωνα με την Πατερική διδασκαλία, η «εικόνα του Θεού δεν βρίσκεται σε κάθε άτομο ξεχωριστά, αλλά στην ανθρώπινη φύση συνολικά.

Αυτό σημαίνει ότι η εικόνα του Θεού στον άνθρωπο εκφράζεται μέσα από την κοινωνία και την ενότητα των ανθρώπων γι' αυτό και στο πρόσωπο του κάθε συνανθρώπου μας βλέπουμε μία ακόμα εικόνα του Θεού». Κλείνοντας ανέφερε ότι ζούμε σε μια εποχή όπου επικρατεί μια ιδιότυπη εικονομαχία. Μια εποχή όπου κυριαρχεί η έκπτωση του ανθρωπίνου προσώπου και της ανθρώπινης αξίας, η τραγική αμφισβήτηση αξιών και ιδανικών σε μια εποχή που χάνει την εικόνα του Θεού αλλά και την ανθρωπιά της.

Για τον λόγο αυτό οφείλουμε και εμείς να παραμείνουμε εντός της Εκκλησίας, ώστε να διέλθουμε αυτό το Σαρακοστιανό όμορφο μονοπάτι με πνευματικό αγώνα, με ταπείνωση και μετάνοια, για να φτάσουμε στο τέλος μπροστά σε Εκείνον επάνω στον Σταυρό και να του πούμε με δάκρυα: «Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων· οἰκτεῖρησον τὸν σὸν πλάσμα Δέσποτα, καὶ καθάρισον σὴ εὐσπλαγχνίᾳ· καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με». Αμήν.

